

РЕШЕНИЕ

№ 5602

гр. София, 21.08.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 17.06.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **3125** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от [фирма] срещу решение № РД-01-82/24.02.2015г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ /И./. В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. По-конкретно се поддържа, че същото е издадено в нарушение на материалния закон и не съответства на целта на закона. Сочи се, че И. неправилно е тълкувала Закона за държавната собственост /ЗДС/, както и, че погрешно се е произнесла по нищожност на договор за съвместна дейност, което е правомощие единствено на съда и решението в този смисъл се явява нищожно. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа страна.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разледана по същество, тя е неоснователна.

Производството пред административния орган е започнало с постъпило заявление за издаване на разрешение за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства с вх. № 40-07-22-602 от 12.06.2013г., изменяно с допълнително заявление рег. № 40-07-22-646/25.06.2013г. и с уточнителни писма, рег. № 40-07-22-602(5)/15.07.2013г. , и рег. №

40-07-22-602(12)/14.08.2013г., с които заявителят изменя и допълва първоначалното заявление от 12.06.2013г. на дружеството – жалбоподател.

Във връзка с така подаденото заявление и описаните изменения на жалбоподателя се предписва внасяне на редица корекции в първоначално подаденото заявление, които в хода на производството пред административния орган са представени и приети като допълнителни такива, с оглед окомплектоването на необходимите документи, отговарящи на сочените изисквания в чл. 18, ал. 1 от Наредба № Н-32/16.12.2011г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства /Наредбата/. Съдът в настоящия състав, запознавайки се с внесените изменения в първоначално представените документи и последващите такива, счита, че са спазени част от изискванията, визирани от цитираната разпоредба, но липсата на някои от кумулативно дадените предпоставки, при наличието на които се издава разрешение за извършване на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства е достатъчно основание за отказ на органа да издаде разрешение.

С оспореното решение изпълнителният директор на И. е отказал издаването на разрешение за извършването на периодични прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства по съображения, че не е спазено изискването на чл.18, ал.1, т.8 от Наредбата, да бъде приложен документ за собственост или договор за наем на контролно-технически пункт. Представена е извадка от договор за съвместно ползване на имот, за който има съставен акт за публична държавна собственост. Административният орган е счел, че такъв договор е нищожен, тъй като съгласно чл. 16, ал. 1 и 2 от ЗДС имоти - публична държавна собственост, не могат да се използват не по предназначение и да се предоставят на трети лица за съвместно ползване. Тъй като е сключен в противоречие със закона, този договор е нищожен и не поражда валидни правни последици.

Съгласно чл. 148, ал. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДП/ министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията, съгласувано с министъра на вътрешните работи, определя с наредба условията и реда за издаване на разрешения за извършване на периодичен преглед за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства, участващи в движението по пътищата. В ал. 2 на горесцитираната разпоредба от закона се упоменават лицата, на които се издават разрешения, а именно - физически или юридически лица, регистрирани по Търговския закон или по Закона за юридическите лица с нестопанска цел, както и на лица, регистрирани по законодателството на държава - членка на Европейския съюз, или на друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство. Видно от предоставените по делото доказателства, жалбоподателят [фирма] е лице, за което се отнася хипотезата на ал.2 от закона, представляващо юридическо лице – еднолично дружество с ограничена отговорност, регистрирано по реда, определен в Търговския закон. В Глава трета от Наредбата е регламентирана процедурата по издаване на разрешение за извършване на периодични технически прегледи. В чл. 18, ал. 1 в т. от 1 до 11 са изброени документите, изискуеми за издаване на разрешение от всяко юридическо лице, годно да получи такова. Жалбоподателят в хода на процедурата пред административния орган неколккратно е допълвал първоначално подаденото заявление и недостатъците в приложените към него документи по искане на органа, компетентен да издаде акта.

В писмо с изх. № 40-07-22-602/(3)/12.07.2013г. изпълнителният директор на И. /в т.3/

е указал необходимостта от предоставяне на документ за собственост или договор за наем на контролно-технически пункт, каквото е изискването на чл.18, ал.1, т.8 от Наредбата. Спазвайки тридневният срок, определен от закона, на 15.07.2013 г. управителят на процесното дружество е изпратил пълен текст на договор за съвместна дейност № 08/07.05.2013г. (лист 88 от делото), сключен между жалбоподателя и Професионална гимназия по транспорт и лека промишленост с предмет – съвместна експлоатация на Пункт за техническа диагностика, собственост на професионалната гимназия.

Заедно с това, представен е Акт № 2456 за публична държавна собственост, съставен на 11.06.2003г., одобрен областния управител на област П. /АПДС/. В акта, на основание чл.10, ал.2 от Закона за народната просвета, са обявени за публична държавна собственост 1. дворно място, съставляващо урегулиран поземлен имот; 2.учебен корпус – масивна сграда на един етаж; 3. административни сгради и общежитие; 4. учебни работилници; 5. гаражни клетки. Договорът от 07.05.2013г. между жалбоподателя и професионалната гимназия /ПГ/ е сключен с предмет – съвместна експлоатация на Пункт за техническа диагностика, представляващ част от т.4 от Акта за собственост, а именно - учебни работилници.

Управлението на имоти публична държавна собственост е регламентирано с разпоредбата на чл.16, ал.1 от ЗДС, като съгласно същата имоти публична държавна собственост не могат да се използват не по предназначение и да се предоставят на трети лица освен в предвидените от закона случаи. Такъв предвиден случай е този по ал.2, където е предписано, че отделни имоти или части от такива могат да се отдават под наем по реда на чл. 19, ал.1 за срок до 10 години, при условие, че се ползват съобразно предназначението им и не се възпрепятства осъществяването на дейностите, за които са предоставени за управление, както и изключенията, предвидени в ал.5 и ал. 6, които визират специфични субекти, на които би могло да се предостави управлението на имоти публична собственост - едноличните търговски дружества с държавно имущество, както и лицата, на които с концесионен договор по Закона за концесиите са предоставени права върху обекти - публична държавна собственост и международни организации.

Видно от приложеното копие на АПДС, същият е съставен на основание чл.10, ал.2 от Закона за народната просвета, а според чл. 10, ал.2, изр. второ предоставените за ползване на държавните училища имоти са публична държавна собственост. Съгласно чл.14, ал.3 ЗДС, управлението върху обекти, имоти и вещи - държавна собственост, включва правото на ведомствата и юридическите лица на бюджетна издръжка да ги владеят, ползват и поддържат от името на държавата, за своя сметка и на своя отговорност. Ето защо, всички тези права са предоставени на ПГ според АПДС от собственика на имота – държавата. Цитираната по-горе и в мотивите на оспореното решение уредба на ЗДС изключва възможността за форма на използване на публичната държавна собственост чрез сключване на договор за съвместна дейност. Такъв е в противоречие със забраната имоти, представляващи публична държавна собственост, да се отдават за ползване от трети лица /каквото е жалбоподателят/ по друг начин, освен чрез договор за наем, сключен след търг или при предоставена концесия. Договорът за съвместна дейност, макар несъмнено да има своите предимства за двете страни с оглед сходството в дейността на дружеството и ПГ, е форма на заобикаляне на изискванията на ЗДС.

Във връзка с доводите на страните относно нищожността на представения договор е

необходимо да се отбележи, че на първо място, макар споровете относно валидността на договора да могат да бъдат окончателно и общозадължително решени само от съда, няма пречка друго лице да се позове на такава нищожност, ако и такъв спор да не е все още решен. На второ място, предвид императивната уредба на ЗДС, представеният от жалбоподателя договор за съвместна дейност не гарантира правото му да разполага с работелниците. Доколкото такъв договор не е допустим според специалните правила на ЗДС, имотът, за който се иска разрешение да служи за технически пункт, би подлежал във всеки момент на изземване от дружеството – жалбоподател. Заедно с това, целта на изискването на чл.18, ал.1, т.8 от Наредбата е, административният орган да се увери, че е осигурено трайното ползване на имота за технически надзор – както с оглед правата на потребителите, така и с оглед безпрепятственото упражняване на дейността и достъпа до нея както от потребителите, така и от органите, упражняващи контрол. С представения договор за съвместна дейност постигането на тази цел не е гарантирано, а следователно, не може да се счете, че е изпълнено посоченото изискване. В този смисъл е и становището на областния управител на област П., изх. № АП-08-8(1)/31.07.2013г., приложено в преписката. Същият областен управител е изложил становището си, че цитираният по-горе договор за съвместна дейност е сключен в противоречие с нормативната уредба. Той се явява и органът, в чиито правомощия е да постанови изземване на държавния имот, съгласно чл.80, ал.1 ЗДС. Ето защо, цитираното му становище налага извода, че правото на жалбоподателя да разполага с имота не е несъмнено и трайно гарантирано с валиден договор.

Предвид изложеното и като провери законосъобразността на акта на основание чл.168 АПК съдът в настоящия състав намира, че обжалваното решение е постановено в изискуемата писмена форма от компетентен орган, съобразно представената заповед № РД-08-21/15.01.2015г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията. При това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, решението е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК разностите остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за юрисконсултско възнаграждение. Съдът определя последното в размер на 300лв. съгласно чл.7, ал.1, т.4 във вр. с чл.8 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], срещу решение № РД-01-82/24.02.2015г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заплати на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ сумата 300 /триста/ лева – възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия:

